

Побратались пан з Іваном,  
По світі мандрують,  
Разом їдять, розмовляють.  
Разом і ночують...

На кожному через плечі  
Висить по торбині;  
Лиш пан таки у чемерці,  
Іван у свитині...

Ідуть вони дорогою,  
Стали ночувати,  
Аж задумав пан поганий  
Хлопа ошукати...

Та й говорить до Івана  
"Знаєш що, Іване?  
То нам варто б попоїсти!..."  
"То що ж? Їжмо, пане!..."

"Але знаєш що, Іване?  
Починаймо з твої!  
А як твоя спорожніє,  
То тоді до мої!"

"Добре, пане!" – Іван каже,  
Зняв свою торбину,  
На травиці зеленії  
Постелив свитину.

Попоїли таки добре:  
Комара здушили...  
Рано встали, до снідання  
Торбину кінчили.

Прийшов вечір. Знов у полі  
Стали ночувати.  
Вже панову отсе б торбу  
Треба починати.

Але пан про те ні слова,  
На землі лягає,  
Кладе торбу під голови,  
Хлопа замовляє:

"Що би ти робив, Іване, –  
Став його питати, –  
Якби тобі довелося  
Таке поле мати?.."

"А що ж, пане, я орав би,  
Хлібом засівав би  
Та ходив би до Адесу,  
Сіль і гроші мав би..."

"А що я – не так робив би, –  
Пан почав казати: –  
Я казав би на сім полі  
Місто збудувати..."

Там би в мене стояв палац,  
Там підряд крамниці,  
Там перекупки з булками,  
А тут дві різниці...

Отоді приходить, Іване,  
В мене балювати!.."

"Ет, спасибі, – Іван каже, –  
Лучче будем спати!.."

Незабаром на все горло  
Став Іван хропіти,  
Незабаром коло него  
Став і пан сопіти...

Тільки що пан заснув добре,  
Іван підійнявся  
Та до панської торбини  
Як сам присотався...

То і курку, і печеню,  
І кавалок кишки –  
Все, що було у торбині,  
Стеребив до кришки.

Пробудився пан раненько.  
Пропаща година!  
І сам, бідний, хоче їсти,  
І пуста торбина...

Розбуджає він Івана  
Та й його питає.  
А Іван стиснув плечима  
Та й відповідає:

"А що ж, пане, та ж ви вчора  
Місто будували:  
Тут стояли дві різниці,  
Там булки стояли!...

А по місті, звісне діло,  
Собаки ходили!..  
То вони-то вашу торбу,  
Певне, стеребили!"

Посвистав пан по торбині,  
Нічого діяти!..  
"Вставай, – каже, – вже Іване!  
Пора мандрувати".

Пішли вони, ідуть степом,  
Тяженько зморились...  
Аж насилу перед вечір  
До села прибились.

Відчиняють коловорот,  
Аж блукає гуска.  
Іван гуску – та в торбину:  
Є вже і закуска...

Повернули в пусту хату,  
Гуску спорядили:  
Общипали, обшмалили,  
У піч посадили...

Але пан гадає знову  
Хлопа ошукати,  
"Знаєш, – каже, – що, Іване?  
Ми лягаймо спати!

Та кому із нас присниться  
Кращая закуска,  
То вже ціла тому взавтра  
Достанеться гуска!.."

"Та як спати, то і спати,  
Не батька питати!"  
Постелив Іван свитину  
Та й лягає спати...

Але рівно вопівночі  
Іван пробудився,  
Із'їв собі цілу гуску  
Та й знов положився.

Встає рано й пан голодний  
Та й давай казати,  
Як то він во сні до бога  
Ходив балювати,

Та якії там потрави  
Йому подавали,  
Як його й самі святії  
Їсти припрошали...

"Ані слова! – Іван каже: –  
Ваша правда, пане!  
Я сам бачив, як ви їли  
Якісь марципани..."

Та й дивлюсь, що не голодні,  
Маєте закуску,  
Та до печі помаленьку,  
Та й стеребив гуску!.."

"Чи ж то правда? – пан питає. –  
Всю із'їв, Іване?"

"Та аби я так здоров був,  
Як всю із'їв, пане!.."

Димом здимів пан із хати,  
А Іван озвався:  
"Хтів пан когось ошукати,  
Та й сам ошукався!.."

15 апреля [1858].